

Zavraždění žateckého pátera Maximiliana 7. června 1945

ANONYMNÍ ZPRÁVA

Následující zpráva byla sepsána 8. září 1955, ovšem nalezena teprve v roce 2002 ve starých spisech v klášteře Svatého Konráda v Altöttingu. Autor je neznámý. Josef Hilbert (páter Maximilian) byl přijat do spisu „Martyrologium Germanicum“ vydaného profesorem teologie Helmutem Mollem, který předal kardinál Lehman v roce 2000 papeži Johanu Pavlovi II.

V kapucinském klášteře v Žatci se vždy v neděli po svátku Božího těla slavilo procesí. Na hlavní ulici byly postaveny čtyři oltáře.

3. června roku 1945 to však nebylo možné. Proto páter Maximilian slavil v klášterním kostele mši svatou v osm hodin, při které mu ministroval bratr Elzear. Byla to jeho poslední mše svatá.

V tuto dobu se dostavil do kostela český voják ozbrojený samopalem, prohlédl všechny prostory a rozkázal, aby všichni obyvatelé kláštera nastoupili na náměstí. Páter Maximilian, který špatně chodil a potřeboval k chůzi hůlku, této výzvě uposlechl. Na náměstí byli postaveni i němečtí muži napravo a před radnicí stáli Češi, mezi nimi také čeští bratři P. Guardian Petrus a bratr Vitus.

V poledne tohoto 3. června 1945 se potom odváděli němečtí muži – mezi nimi se nacházeli také mládežníci – z náměstí. Transport měl jít do Postoloprty, což je město, které je vzdáleno asi patnáct kilometrů od Žatce. A tak museli pochodovat. V blízkosti nádraží však sedmdesátníci a invalidi již nemohli. Ostatní byli hnáni dále. Páter Maximilian šel v řadě s páterem Theodorem, bratrem Elzearem a ostatními duchovními. Ve výši Staňkovic bylo možné tento průvod ve své celé délce přehlédnout. Tu řekl páter Maximilian: „To je ale dnes procesí na Boží tělo! Účastní se ho 5000 až 6000 tisíc mužů“.

Páter Maximilian mohl ovšem jen těžko držet krok, byl nemocný na srdce a trpěl křečovými žilami. Když měl pochod malou přestávku, šel páter Max pomalu dále. Byl ale brzo znovu doběhnut a průvod ho předhonil. Brzo nato jelo vedle průvodu nákladní auto, v něm jeden český důstojník, jenž vzal pátera Maximiliana potom na auto. V Postoloprtech byli shromážděni muži z průvodu na nádvoří v kasárnách. Páter Maximilian tam již byl a modlil se.

Na nádvoří měli trochu klidu a mohli se ve stoje trochu zotavit. Ze studně si nosili vodu a jako nádoba jim sloužil klobouk pátera Theodora.

Asi tak okolo desáté hodiny večerní – byla ještě neděle 3. června 1945 – museli všichni nastoupit v řadě na nádvoří v kasárnách. Byl vydán rozkaz: „Dolů, kdo zvedne hlavu, bude zastřelen!“ Páter Maximilian ležel u nohou bratra Elzeara, hlavou na jeho kolenech. Začalo pršet. Řekl bratru Elzearovi: „Jsem hotový! Toto již dlouho nevydržím“.

Přestože všichni byli velmi unaveni, moc se nespalo, protože se celou noc střílelo.

Pondělí 4. června 1945. Všichni se museli velice brzo zvednout. Většina zvláště mladých lidí, byla odvedena k práci. Velitel lágru jménem Marek vyhledal lidi, kteří byli u SS a SA a ti byli na místě před očima druhých zastřeleni. Celá procedura trvala skoro celý den. Mrtvolky byly potom hozeny do příkopu v blízkosti dvorní zdi. K večeru byly potom odebrány všem vězňů „cennosti“.

Kapucíni museli odevzdat také své cingulum¹ a růženec. Páter Theodor také svůj dešťový kabát. Během večera mohli do Žatce odejít: lékárník, farář nemocnice, a pracovníci nemocnice a sanitáři. Také páter Theodor měl průkaz jako sanitář, ale nehlásil se, protože nechtěl své bratry nechat osamocené. V pondělí, po celý den, byli muži svědky hrozných událostí, které zde byly spáchány.

V noci z pondělka na úterý, tedy ze 4. na 5. června 1945, museli jako zajatci přebýti, těsně narvaní, v chlévě. Vzduch byl rychle spotřebovaný a mnozí věřili, že se příštího dne již nedočkají. Zvedla se zoufalá atmosféra. Bratr Elzear, který byl sám velmi unavený, udělil páteru Maximilianovi absoluci. Podle možnosti v těchto těsných podmínkách ji udělili také dalším zajatcům. Páter Theodor se snažil p. Maximilianovi ulehčovat, neboť on již byl na konci svých sil. Všichni ve chlévě byli zmoženi hladem křikem, sténáním a bĕdováním mučených, které ze dvora bylo slyšet až do chléva.

V úterý ráno byly dveře chléva otevřeny a lidi byli v poklusu vyháněni. Protože to nešlo dosti rychle, tak velitel Marek sebral páterovi Maximiliánovi jeho hůl a udeřil ho s ní přes záda a bratra Elzeara také. Celý den se znovu na nádvoří kasáren děla hrozná zvěrstva a zajatci museli přihlížet. Večer dostali chleba. Jeden pro pět mužů. Páter Max to rozděloval. V noci byli znovu narváni do chléva a vše bylo hrozné jako minulou noc.

Ve středu, 6. června 1945 ráno, byli tito lidé znovu vyháněni z chléva a museli sedět na nádvoří jako předešlý den. Byli naprosto vyčerpáni hladem, žízni a nedostatkem spánku, takže se drželi jenom s největší vůlí. I tento den museli přihlížet na popravu a tomu, jak eskorty odváděly lidi z nádvoří. Počet zajatců byl stále menší.